

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19CoE/64/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8414202859
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8414202859.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v exekučnej veci oprávneného: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, proti povinnému: Y. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom H.. T. XXX/XX, B., o vymoženie 3.210,31 eura s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Kežmarok č. k. 8Er/269/2014-29 zo dňa 07.04.2015 jednohlasne takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zamietol žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, §§52 ods. 1; 53 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka.

Konštatoval, že z rozhodcovskej doložky, uvedenej v Dohode o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky s splátkach vyplýva, že síce zdanlivo dáva povinnému možnosť výber medzi všeobecným súdom a rozhodcovským súdom, ale v prípade, ak by dodávateľ podal žalobu na rozhodcovský súd predtým, ako spotrebiteľ podal žalobu na všeobecný súd, neplatí ustanovenie rozhodcovskej doložky, podľa ktorého podaním žaloby ktorejkoľvek zmluvnej strany na všeobecný súd dochádza k rozviazaniu rozhodcovskej doložky. Spotrebiteľ je v takomto prípade nútený podrobiť sa začatému rozhodcovskému konaniu na rozhodcovskom súde, ktorého právomoc je založená rozhodcovskou doložkou a žalobou dodávateľa na rozhodcovskom súde. Rozhodcovská doložka teda nedáva v skutočnosti spotrebiteľovi možnosť výberu medzi všeobecným súdom a rozhodcovským súdom, čím je obmedzené právo slabšej zmluvnej strany domáhať sa ochrany ba všeobecnom súde Slovenskej republiky. Ide o neprijateľnú podmienku, ktorá spôsobuje nevyváženosť v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a súčasne nebolo individuálne dojednaná. Rozhodcovská doložka bola vyhotovená na predtlačenom formulári. Spotrebiteľ mal síce možnosť sa s ňou oboznámiť pred podpísom zmluvy, ale reálne nemal možnosť ovplyvniť jej obsah. Preto ju nemožno považovať za individuálne dojednanú. Rozhodcovský súd odvodzoval svoju právomoc od neprijateľnej podmienky, ktorá je v zmysle ust. § 53 ods. 5 neplatná. Neplatná rozhodcovská doložka spôsobuje nedostatok právomoci rozhodcovského súdu, ktorý má za následok nedostatok materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu. Exekučný titul je v rozpore so zákonom.

Preto súd prvého stupňa zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie oprávnený. V odvolaní uviedol, že súd prvého stupňa prekročil rámec svojej preskúmvavej činnosti, ktorý mu zveril Exekučný poriadok.

Exekučný súd nie je oprávnený skúmať vecnú správnosť exekučného titulu a zo žiadneho ustanovenia právneho predpisu nevyplýva, že exekučný súd môže skúmať platnosť rozhodcovskej zmluvy.

Poukazujúc na slovenský preklad Smernice Rady 93/13/EHS a na rozhodnutie vo veci Asturcom oprávnený ďalej namietal, že rozhodcovský rozsudok má tie isté vlastnosti, ako právoplatný rozsudok všeobecného súdu, z čoho vyplýva, že je prekážkou pre opätovné prejednanie veci, je právne záväzný a po uplynutí lehoty na plnenie je vykonateľný, teda je spôsobilý byť podkladom pre výkon exekúcie.

Podľa oprávneného v kontexte so Smernicou nie je možné dojednanie rozhodcovskej doložky hodnotiť za nekalú podmienku, nakoľko rozhodcovské konanie je súčasťou legislatívne upraveného procesu a je súčasťou civilného práva. Zo slovenského a ani z európskeho práva za súčasného právneho stavu nie je možné vyvodiť záver. Podľa ktorého by exekučný súd mal povinnosť preskúmať exekučný titul a nahradiť tak pasivitu spotrebiteľa, ktorý síce vedel o svojich právach, ale neuplatnil si ich.

Na základe uvedeného oprávnený žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Krajský súd v Prešove ako odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal uznesenie súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 212 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 214 O.s.p. a zistil, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, ako aj s dôvodmi tam uvedenými.

K odvolacím námietkam oprávneného odvolací súd len na doplnenie konštatuje nedôvodnosť odvolacej námietky oprávneného, že súdy zastávajú nesprávny názor, pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci ASTURCOM.

Odvolací súd k uvedenej námietke oprávneného konštatuje, že rozhodnutie súdu prvého stupňa z uvedeného rozhodnutia nevychádza a je právne odôvodnené v súlade s platným právnym poriadkom SR.

Pokiaľ oprávnený namietal nemožnosť exekučného súdu skúmať exekučný titul, odvolací súd s takouto námietkou nesúhlasí. K uvedenému dodáva, že súd prvého stupňa správne postupoval, keď v zmysle horeuvedených zákonných ustanovení preskúmal žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul a ich súlad resp. rozpor so zákonom, pričom v súvislosti s týmto preskúmaním správne konšatoval, že žiadosti o udelenie poverenia nemožno vyhovieť.

K otázke preskúmania rozhodcovského rozsudku po formálnej a materiálnej stránke je potrebné uviesť, že rozhodcovský rozsudok síce nadobúda účinky rozsudku súdu, ale zákonodarca upravil postup, ako zabrániť, aby sa plnenie priznané arbitrom nevy mohlo, ak okrem iného odporuje zákonu alebo dobrým mravom.

Podľa § 35 zákona o rozhodcovskom konaní, rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky, ako právoplatný rozsudok. Teória rozoznáva dvojaké účinky právoplatnosti, tzv. formálne a tzv. materiálne. Formálna právoplatnosť rozhodnutia vyjadruje, že rozhodnutie už nie je preskúmateľné riadnymi opravnými prostriedkami, teda že žiadne opravné prostriedky už nemajú suspenzívny účinok. Materiálna právoplatnosť rozhodnutia vyjadruje, že medzi účastníkmi, medzi ktorými má táto právoplatnosť účinky, sa nastolil kvalitatívne nový právny vzťah v podobe judikovaného nároku (*res iudicatae*), v ktorom nemožno znovu konať, a ktorý je záväzný medzi účastníkmi a voči všetkým orgánom. Kým formálna právoplatnosť je bezvýnimčná, teda rozhodnutie buď je, alebo nie je napadnuteľné riadnymi opravnými prostriedkami, materiálne právoplatnosť sa vyznačuje omnoho väčšou flexibilitou.

Materiálna právoplatnosť rozhodnutí nie je bezvýnimočná, ale z vážnych dôvodov existujú z nej výnimky. Určenie týchto dôvodov a rozsahu, v akom sa na účinky materiálnej právoplatnosti nemá prihliadať, patrí zákonu, teda zákonodarcovi a súdom nepatrí skúmať vhodnosť či nevhodnosť zákonodarcom zvoleného riešenia, pokiaľ nie je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi alebo medzinárodnými zmluvami, ktoré boli ratifikované a vyhlásené v súlade so zákonom (čl. 125 ods. 1 písm. a/ a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky).

Vzhľadom na ustanovenie § 35 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní sa uvedené vzťahuje aj na rozhodcovský rozsudok, ktorý nadobudol účinky právoplatného rozsudku súdu. Z účinkov materiálnej právoplatnosti rozhodcovského rozsudku tak existujú výnimky rovnako, ako z účinkov materiálnej právoplatnosti súdnych rozhodnutí. Typickým prejavom takejto výnimky je ustanovenie § 40 zákona o rozhodcovskom konaní, o žalobe o zrušení rozhodcovského rozsudku. Pokiaľ by totiž bolo ustanovenie § 35 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní vykladané doslovne, potom by súd v konaní o tejto žalobe nemohol rozhodcovský rozsudok vôbec preskúmať, pretože by ním bol v zmysle § 35 zákona o rozhodcovskom konaní v spojení s § 159 O.s.p. viazaný. Takýto výklad by bol zjavne proti zreteľne vyjadrenej vôli zákonodarcu, ktorý v § 40 Zákona o rozhodcovskom konaní zakotvil oprávnenie súdu takýto rozhodcovský rozsudok preskúmať v rozsahu tam uvedenom.

Z uvedeného dôvodu je preto potrebné i ustanovenie § 35 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v spojení s § 159 O.s.p. redukovať tak, že účinkami materiálnej právoplatnosti doručeného rozhodcovského rozsudku nie je viazaný súd, ktorý tento rozhodcovský rozsudok preskúma na základe žaloby podľa § 40 zákona o rozhodcovskom konaní. V tomto zmysle je potom potrebné vykladať aj ustanovenie § 45 citovaného zákona. Toto ustanovenie v sebe zakotvuje osobitný prieskumný inštitút - prieskumnú právomoc exekučného súdu, resp. súdu rozhodujúceho vo veci výkonu rozhodnutia.

Účinky materiálnej právoplatnosti rozhodcovského rozsudku v zmysle § 35 zákona rozhodcovskom konaní je potrebné na účely § 45 Zákona o rozhodcovskom konaní vylúčiť vo vzťahu k exekučnému súdu. Exekučný súd je teda pri postupe podľa § 45 citovaného zákona oprávnený hľadiť na rozhodcovský rozsudok tak, akoby materiálne právoplatný nebol, teda nie je ním viazaný v zmysle § 159 O.s.p. a môže ho preskúmať z hľadísk vyjadrených v § 45 zákona o rozhodcovskom konaní, aj čo do jeho materiálnej právoplatnosti.

Rozhodcovská doložka, ktorá mala založiť právomoc rozhodcovského súdu, nebola v danom prípade spotrebiteľom - povinným osobitne dojednaná a ak bol rozhodcovský rozsudok vydaný orgánom, ktorý na to nemal právomoc, potom ide o akt, ktorý nemá atribúty exekučného titulu a dôsledkom je zastavenie exekučného konania, zastavenie exekúcie alebo zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktoré má v konečnom ten dôsledok, že v zmysle § 44 ods. 3 Exekučného poriadku sa exekučné konanie zastaví.

Preto odvolací súd napadnuté uznesenie v súlade s ustanovením § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.